

האנפה המרושעת.

הודו

לפני זמן רב רוח התיישבה בעץ ואראנה, שעל גדות אגם. לא רחוק משם עמדה בריכה קטנה. השנה הייתה שחונה ורק מעט מים נשארו בבריכה שבה חיו דגים רבים. אנפה שעמדה על הגדה החליטה: "אני רוצה לאכול את הדגים. אעשה זאת בעורמה." היא התיישבה על הגדה וחשבה כיצד לעשות זאת.

ראו זאת הדגים ושאלו "על מה את חושבת?" אני חושבת על גורלכם המר" ענתה האנפה. "אנא ספרי לנו מה האסון שמחכה לנו?" אמרו הדגים.

אני רואה שבבריכה נשארו רק מים מעטים, והיום חם ביותר וחשבת "מה יעשו הדגים המסכנים האלה. עוד מעט לא יישארו להם מים בכלל."

אכן כך" אמרו הדגים "ומה עלינו לעשות?"

אם תרצו לשמוע בקולי, אעזור לכם. לא" רחוק מכאן נמצא אגם גדול ועמוק, מכוסה בעלי לוטוס גדולים. אני מוכנה לקחת אתכם, זה אחרי זה, ולהעביר אתכם לאגם הזה" ענתה האנפה.

זה דבר מיוחד במינו" אמרו הדגים "מאז" שקיים העולם האנפות רק תופסות ואוכלות אותנו. גם את בוודאי רוצה לאכול אותנו." לא, לא אני. לא אוכל אתכם. אבל אם אינכם מאמינים שיש אגם כזה, שלחו אחד מכם איתי לראות זאת."

הדגים האמינו לה ובחרו אחד מביניהם, דג גדול, עיוור בעין אחת, אך חכם מספיק כדי שיאמינו לדבריו.

האנפה לקחה את הדג, העבירה לאגם והראתה לו את המקומות המוצלים ומלאי אוכל, ואחר כך החזירה אותו לבריכה. הוא סיפר ליתר הדגים על נפלאות האגם. כשהדגים שמעו אותו קראו "אנא, גברתי, קחי אותנו והעבירי את כולנו!" האנפה לקחה תחילה את הדג הגדול

במקורה, והלכה איתו אל עץ ואראנה בה ישבה רוח העץ. אבל במקום להכניס אותו לאגם, חבטה את ראשו בעץ, אכלה את בשרו ואת העצמותיו פיזרה לרגלי עץ ואראנה. אחר כך חזרה לבריכה וקראה "העברתי אותו כבר. מי עכשיו בתור?"

וכך לקחה את הדגים, זה אחרי זה, ואכלה את כולם, עד שלא נשאר אף אחד בבריכה, מלבד סרטן אחד, והאנפה החליטה לאכול גם אותו.

הי, סרטן יפה, העברתי את כל הדגים לאגם. בוא, אעביר גם אותך!"

אבל איך תוכלי להחזיק אותי?" שאל.

אחזיק אותך במקור שלי."

לא, לא, אני מפחד שתפילי אותי בדרך. לא" אלך איתך."

אל פחד. אחזיק אותך חזק כל הדרך."

הסרטן חשב לעצמו "המרושעת הזו לקחה את הדגים. אינני מאמין שנתנה להם להיכנס לאגם. אילו העבירה אותי לשם, הייתי שמח מאוד, אבל אם לא תעשה זאת, אהרוג

אותה". והוא אמר "ידידתי, לא תוכלי להחזיק אותי במקור שלך כי אני חלקלק. אבל אנו, הסרטנים, יכולים לאחוז היטב בזרועות שלנו. אם תתני לי להחזיק בצווארך, אלך איתך." האנפה הסכימה, הסרטן החזיק את צווארה בין זרועותיו וקרא "לדרך!" האנפה עפה אל האגם אבל סטתה מהדרך והתכוונה לעץ ואראנה.

הי!" קרא הסרטן "האגם הוא בכוון אחר!" "הה! כך זה? אתה, ידידי, חשבת כי אני עבד" שלך ואסחב אותך כך על צווארי כמו סבל? לא! ראה את העצמות שמתחת העץ. גם אתה תצטרף אליהם."

הדגים האלה נפלו בפח בגלל טיפשותם" אמר הסרטן "אבל אני לא טיפש. בצבתות שלי אוכל לחתוך את צווארך וכשניפול, נמות שנינו" והוא תפס את צוואר האנפה בצבת שעל זרועו.

הו, ידידי, אל תעשה זאת. ריחם עלי. לא" התכוונתי לאכול אותך, שחרר אותי, תן לי לחיות."

טוב" אמר הסרטן "כנסי לאגם ושימי אותי"
שם."

האנפה חזרה ושמה את הסרטן בזהירות
בבוץ שבגדת האדם, אך באותו רגע הוא תפס
את צווארה בצבת שלו וחתך אותו כמו גבעול
של עלה.
הרוח שבעץ ראתה כל זאת וזמרה בשמחה:

"אכן הרשע, גם אם הוא חכם מאוד"
"לא ירויח מרשעותו"
"הוא יכול אולי להצליח קצת"
"אך סופו יהי מר, כמו זה של האנפה."

הערה המתרגם.

רבות מאגדות הודו מקורן עוד במאה
התשיעית והעשירית והן זכו לעיבודים רבים
בארצות אירופה.
על בסיס האגדה הזו נכתב משל, על ידי
משורר ובעל משלים פולני, איגנצי קרסיצקי,
שחי וכתב במאה שמונה-עשרה. הנה תרגום
המשל.

*

אנפה, דגים וסרטן.

אנפה זקנה, כפי שקורה,
קצת עיוורת, קצת עקומה,
כשלא יכלה כבר לדוג דגים,
החליטה על תעלול כזה:
אמרה לדגים "אתם לא יודעים,
אך זה יפחיד אתכם"

אז רצו הדגים לדעת ממה לפחד והיא סיפרה:
אתמול בערב שמעתי איך הדייגים אמרו:
"זו עבודה רבה לדוג בחכה או ברשת'
אם ננקז את האגם, ניקח את כולם.
לא יוכלו לברוח באגם יבש".

בכו הדגים, והאנפה: "כואבת לי אובדנכם.
אבל יש לכך פתרון. עברו למקום אחר.
לא רחוק מכאן נמצא אגם שני. תתיישבו שם.
גם אם ייבשו את הראשון, לא יגעו בשני."
אז אנה, העבירי אותנו" אמרו הדגים.
והיא התחילה. לקחה אחד אחר שני לפה
כאילו מעבירה אותם,
אבל אוכלת זה אחרי זה.
בסוף התחשק לה גם לטעום סרטנים.
אחד מהם כשראה כי היא הולכת בין השיחים
הבין את הבגידה והחליט להתנקם.
תפס אותה בצוואר וחנק במקום.
נפלה מתה.
כך קורה לבוגדים.